

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r.

sprawy **B. Z.**

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 207 § 1 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w E. z dnia 12 lipca 2013 r.

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 10 kwietnia 2013 r.,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego B. Z. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O., wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013 r., wydanym w sprawie II K .../12, uznał B. Z. za winnego popełnienia dwóch przestępstw: za czyn I. z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, a za czyn II. z art. 224 § 2 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. została orzeczona kara łączna roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w E., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 12 lipca 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył karę wymierzoną za czyn pierwszy do 6 miesięcy pozbawienia wolności

oraz karę łączną do 11 miesięcy pozbawienia wolności, w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od powyższego wyroku Sądu odwoławczego kasację, na korzyść skazanego B. Z., wniósł jego obrońca z wyboru.

Zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nie rozważenie wszystkich okoliczności sprawy, o czym świadczy wybiórcza, a przez to dowolna ocena dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie, w tym brak dokonania jakiejkolwiek analizy i oceny dowodów w postaci utrwalonych na dyktafon nagrań oraz fotografii telefonu komórkowego zawierających treść wiadomości tekstowych wymienionych między E. Z., a T. Ż., z jednoczesnym pominięciem w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia kwestii przyznania, bądź też odmowy przyznania przymiotu wiarygodności tym dowodom, w sytuacji, gdy ich treść może wskazywać na ewentualność dokonania innych ustaleń faktycznych aniżeli te, które przyjął Sąd Okręgowy;
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nie rozważeniu wszystkich zarzutów i wniosków wskazanych w środku odwoławczym, a w konsekwencji nieustosunkowanie się do nich przez Sąd odwoławczy w uzasadnieniu skarżonego rozstrzygnięcia w sposób spełniający minimalny standard procesowy i nie wskazanie czy Sąd uznał je za zasadne lub też niezasadne i czym ostatecznie kierował się wydając takie, a nie inne orzeczenie;
3. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieuzasadnione ograniczenie podstaw rozstrzygnięcia w kwestii drugiego z przypisanych skazanemu czynów jedynie do okoliczności wynikających z zeznań pokrzywdzonych policjantów, przy jednoczesnym zbagatelizowaniu wyjaśnień B. Z. w tym zakresie oraz przedstawionej przez niego wersji zdarzenia z dnia 14 grudnia 2011 r.”

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w E. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez ten Sąd w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł w pisemnej odpowiedzi na kasację o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego B. Z. jest oczywiście bezzasadna, z uwagi jednak na złożony wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, Sąd Najwyższy zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k. ustosunkuje się do zarzutów podniesionych w tej kasacji.

Zgodnie z treścią art. 519 k.p.k. przedmiotem zaskarżenia kasacją mogą być jedynie orzeczenia sądu odwoławczego, natomiast obrońca skazanego przedmiotem zarzutu 1 i 3 oraz argumentacji zawartej w uzasadnieniu kasacji dotyczącej tych zarzutów, uczynił ocenę dowodów i ustalenia faktyczne, które dokonane zostały przez Sąd Rejonowy w O., a więc skierowane są przeciwko rozstrzygnięciu Sądu I instancji i w rzeczywistości usiłują podważyć ustalenia faktyczne, co w kasacji jest niedopuszczalne.

Odnosząc się dodatkowo do pierwszego zarzutu należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego. Skoro więc w apelacji obrońcy oskarżonego brak było zarzutów związanych z nagraniami na dyktafonie oraz zdjęciami wykonanymi telefonem komórkowym, to Sąd odwoławczy nie miał obowiązku odnoszenia się do kwestii z nimi związanych, a obecnie podnoszonymi w kasacji. Dokonując oceny zebranych dowodów pod kątem zarzutów apelacyjnych słusznie natomiast wskazał na szczegółowość uzasadnienia Sądu I instancji i brak konieczności ponownego przytaczania pewnych okoliczności. Z uzasadnienia natomiast wyroku Sądu I instancji jednoznacznie wynika, że treść materiałów uzyskanych z dyktafonu była przedmiotem analizy i oceny tegoż Sądu.

Naruszenie reguł oceny dowodów z art. 7 k.p.k., na co wskazuje skarżący w zarzucie trzecim kasacji, nie może również w niniejszej sprawie dotyczyć orzeczenia Sądu odwoławczego, gdyż to jedynie Sąd Rejonowy dokonywał analizy oraz oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, w tym zeznań świadków pokrzywdzonych policjantów, a na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Nie można również podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu swojego wyroku nie odniósł się lub niewystarczająco i

nieprzekonująco odniósł się do zarzutów i wniosków apelacji, dopuszczając się w ten sposób naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy podzielił ocenę dowodów i ustalenie będące udziałem Sądu I instancji, nie tylko ograniczając się, do czego był uprawniony, do wskazania, że dokonane w tej sprawie ustalenia oparte są na zeznaniach świadków ocenionych z punktu widzenia ich wiarygodności w granicach określonych w art. 7 k.p.k., ale także w sposób bardzo wyczerpujący ustosunkował się do podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych związanego z oboma czynami przypisanymi oskarżonemu. Sądy obu instancji wzięły pod uwagę wszystkie przeprowadzone dowody, a po dokonaniu ich prawidłowej oceny, Sąd Rejonowy dokonał właśnie ustaleń odmiennych od tych, które wynikały z wyjaśnień oskarżonego.

Sąd Najwyższy obciążył skazanego B. Z. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.